

Vlaams
Parlement

ingediend op **384** (2014-2015) – Nr. 1
3 juni 2015 (2014-2015)

Ontwerp van decreet

houdende instemming met de overeenkomst
tussen de regering van het Koninkrijk België
en de regering van het Eiland Man
tot het vermijden van dubbele belasting
en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting
inzake belastingen naar het inkomen, en het protocol,
beide ondertekend te Brussel op 16 juli 2009

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

1. Samenvatting

Dubbelbelastingverdragen (DBV) zijn verdragen waarin twee staten of uitzonderlijk meer dan twee staten afspreken hoe zij de heffing van hun belastingen op elkaar afstemmen met als voornaamste doel te voorkomen dat eenzelfde belastbare materie tweemaal wordt belast.

De overeenkomst tussen België en Eiland Man is een klassiek dubbelbelastingverdrag, maar ze is enkel van toepassing op bestaande en latere belastingen naar het inkomen van allerlei oorsprong. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de verdragsluitende partijen met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

Dit ontwerp van instemmingsdecreet kadert in de strategische doelstelling 'Vlaanderen onderhoudt goede relaties met buitenlandse overheden' uit de beleidsnota Buitenlands Beleid, Internationaal Ondernemen en Ontwikkelingssamenwerking.

2. Situering

- De strijd tegen de belastingparadijzen en de schadelijke belastingpraktijken

In 1996 constateerden de lidstaten van de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO) de noodzaak van toezicht op de fiscale gevolgen van de geleidelijke liberalisering van de internationale handel en investeringen. Hoewel de toenemende mobiliteit van kapitalen een onbetwistbare rol heeft gespeeld in de economische groei, heeft zij echter ook de belastingstelsels van de verschillende staten tegen elkaar uitgespeeld. Die concurrentie heeft geleid tot een opbod bij het invoeren van stimuleringsmaatregelen en tot de bloei van belastingparadijzen.

Deze toestand zorgde voor een verstoring van het evenwicht op het vlak van investeringsbeslissingen die in het algemeen schadelijk is voor de begroting van de meeste landen. De lidstaten belastten de OESO er dan ook mee om maatregelen uit te werken om die verstoring tegen te gaan.

Op grond van dat mandaat heeft de OESO in 1998 een rapport voorgelegd waarin de criteria zijn vastgelegd die kenmerkend zijn voor belastingparadijzen en schadelijke belastingpraktijken. Dit rapport bevatte aanbevelingen tot het invoeren van een reeks unilaterale, bilaterale of multilaterale maatregelen om die stelsels en die praktijken op een gecoördineerde wijze te kunnen bestrijden. Bij die maatregelen hoorden met name ook het opheffen van de bepalingen die de toegang van de belastingdiensten tot bankgegevens beperkten en een intensievere en doeltreffendere aanwending van de procedures voor internationale administratieve bijstand.

In 2000 verklaarde het Comité voor fiscale zaken van de OESO dat alle lidstaten aan hun belastingadministraties toegang tot bankgegevens moesten verlenen met het oog op de uitwisseling daarvan met hun verdragspartners. De lidstaten kregen ook nog andere aanbevelingen, meer bepaald het verbod op anonieme bankrekeningen of de verplichting om inlichtingen uit te wisselen in die gevallen waarin de aangezochte staat de gevraagde inlichtingen niet nodig heeft voor de

toepassing van zijn eigen belastingwetgeving. De initiatieven die de lidstaten (en de staten die het statuut van waarnemer hebben) namen, werden onderworpen aan een gedetailleerd onderzoek waarover de OESO in 2003 en 2007 rapporten publiceerde.

- Opbouw van het internationale proces met focus op de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden

In 2002 werkte het Global Forum inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen een modelverdragstekst uit die beperkt blijft tot de uitwisseling van inlichtingen in fiscale aangelegenheden. Het Global Forum pleit voor het sluiten van overeenkomsten conform de beginselen die in dat modelverdrag zijn opgenomen. De uitwisseling van bankgegevens is één van die beginselen. Sinds 2006 wordt in een jaarlijks rapport verslag uitgebracht over de vooruitgang die de landen die actief zijn in het forum, maakten.

Als gevolg van die acties werd tevens een paragraaf 5 ingevoegd in artikel 26 van de OESO-modeltekst. Op grond van dat artikel 26 is een staat in principe niet verplicht om inlichtingen te verstrekken die ingevolge zijn wetgeving niet kunnen worden verkregen. De nieuwe paragraaf 5 wijkt af van dit beginsel en laat een staat niet toe het verstrekken van inlichtingen te weigeren enkel en alleen omdat die inlichtingen in het bezit zijn van een bank. Samen met Luxemburg, Oostenrijk en Zwitserland maakte België in eerste instantie voorbehoud bij deze nieuwe bepaling.

- De aansluiting van België bij het internationale proces

België aanvaardde om in het dubbelbelastingverdrag met de Verenigde Staten (VS), dat het op 27 november 2006 ondertekende, een bepaling op te nemen die analoog is aan artikel 26, §5, van de OESO-modeltekst. De wet van 3 juni 2007 houdende goedkeuring van die overeenkomst staat toe dat de Belgische administratie, in afwijking van artikel 318 van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992 (WIB '92), een belasting vestigt ten laste van een Belgische belastingplichtige op grond van inlichtingen die de Amerikaanse administratie heeft ingewonnen bij een Amerikaanse bank.

Onmiddellijk na het sluiten van de overeenkomst met de VS heeft België vanaf januari 2007 binnen de internationale instanties zoals de OESO, de Europese Unie (EU) en de Verenigde Naties (VN), laten weten dat het bereid was om geval per geval met andere staten te onderhandelen over een verdragsbepaling die gelijkaardig was aan die overeengekomen met de VS. Op deze aanzet van België is geen enkel initiatief van verdragspartners gevolgd. In de versie van 2008 van het OESO-modelverdrag heeft België bovendien vastgehouden aan zijn principiële voorbehoud, maar het heeft duidelijk aangegeven dat het bereid was om, geval per geval, een bepaling te aanvaarden met betrekking tot het uitwisselen van bankgegevens.

België sloot zich in maart 2009 volledig aan bij de regels inzake transparantie en uitwisseling van inlichtingen die binnen de OESO werden uitgewerkt.

- Versnelling van het proces

De groep van de twintig belangrijkste economieën (G20) bevestigde op 2 april 2009 de nood aan transparantie en internationale samenwerking in belastingzaken en dreigde met sancties tegen de staten die terughoudend zijn om zich aan te sluiten bij het OESO-model. De staten die deel uitmaken van het Global Forum, werden over drie lijsten verdeeld, in functie van de vooruitgang die elk van hen had geboekt bij het invoeren van het OESO-model. België stond op de 'grijze lijst' van landen die het model nog niet op een voldoende manier gebruiken.

Teneinde van de grijze lijst te verdwijnen, voerde België sinds maart 2009 zijn inspanningen op om zo snel mogelijk internationale overeenkomsten te sluiten die de uitwisseling van bankgegevens mogelijk moeten maken. Dankzij die inspanningen ondertekende België op zeer korte tijd twaalf overeenkomsten die voorzien in een administratieve bijstand volgens de eisen van het OESO-model. Daardoor is België sinds 17 juli 2009 opgenomen in de 'witte lijst' met staten die het model van de OESO reeds wezenlijk gebruiken.

Sinds 2009 heeft België een veertigtal nieuwe dubbelbelastingverdragen, protocollen en specifieke akkoorden inzake de uitwisseling van inlichtingen (Tax Information Exchange Agreements, TIEA's) ondertekend om de uitwisseling van bankgegevens mogelijk te maken. Dit brengt het totaal op ongeveer negentig dubbelbelastingverdragen waarin bepalingen zijn opgenomen die voorzien in de uitwisseling van inlichtingen.

Een reeks adviezen van de Raad van State, afdeling Wetgeving, in 2010 verstrekt aan de federale overheid, heeft gesteld dat indien in belastingverdragen of wijzigende protocollen gewag wordt gemaakt van "belastingen van elke soort en benaming die worden geheven door of ten behoeve van de overeenkomstsluitende staten", deze bepaling niet alleen beperkt is tot federale belastingen of oneigenlijke gewestbelastingen die nog altijd door de federale overheid worden geïnd. Deze bepaling kan volgens de Raad van State eveneens slaan op deelstaatbelastingen die door de deelstaten zelf worden geïnd. Het gaat dus om gemengde verdragen.

– Belang voor Vlaanderen

Dubbelbelastingverdragen handelen over het geheel van gewestbelastingen, dit wil zeggen zowel degene die zijn vermeld in de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, als degene die de gewesten (zouden) heffen op grond van de fiscale autonomie die artikel 170, §2, van de Grondwet hen toekent.

Artikel 2 van de overeenkomst bepaalt dat de overeenkomst aan Belgische zijde van toepassing is op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners, met inbegrip van de voorheffingen en de opcentiemen op de genoemde belastingen.

Sinds de regionalisering van de onroerende voorheffing via de bijzondere wet van 16 januari 1989 betreffende de financiering van de gemeenschappen en de gewesten, beogen DBV dus ook een gewestbelasting.

Artikel 25 van de overeenkomst verbiedt discriminatie op fiscaal vlak op grond van nationaliteit. In België betreft dit verbod tevens het geheel van de gemeenschaps- en gewestbelastingen, want paragraaf 7 van dit artikel bepaalt dat de nationale behandeling geldt voor belastingen van elke soort en benaming, ongeacht artikel 2.

3. Inhoud

Deze overeenkomst is een klassiek dubbelbelastingverdrag, maar ze is enkel van toepassing op bestaande en latere belastingen naar het inkomen van allerlei oorsprong. Ze heeft tot doel dubbele belasting inzake belastingen op het inkomen te vermijden en belastingontduiking te voorkomen. De overeenkomst regelt ook de uitwisseling van inlichtingen tussen de belastingadministraties. Die inlichtingen zijn noodzakelijk voor de toepassing van de overeenkomst en van de interne wetgeving van de verdragsluitende partijen met betrekking tot de door de overeenkomst beoogde belastingen. Tevens bevat de overeenkomst bepalingen inzake non-discriminatie (nationale behandeling) en onderling overleg.

4. Procedureverloop

4.1. Totstandkoming

Na de onderhandelingen tussen de federale overheid en de autoriteiten van het Eiland Man, ondertekenden zij de overeenkomst en het protocol in Brussel op 16 juli 2009.

De voorbije jaren beschouwde de federale overheid belastingverdragen als een exclusief federale aangelegenheid. Naar aanleiding van een reeks internationale overeenkomsten inzake de uitwisseling van inlichtingen, heeft de afdeling Wetgeving van de Raad van State in een aantal adviezen over voorontwerpen van federale instemmingswetten echter verklaard dat het sluiten van die verdragen niet alleen het volgen van de procedure eigen aan gemengde verdragen noodzakelijk maakt, maar dat eveneens intrafederaal overleg moet worden gepleegd over het opmaken van dergelijke verdragen.

Tijdens zijn vergadering van 26 oktober 2010 legde de Werkgroep Gemengde Verdragen (WGV), adviesorgaan van de Interministeriële Conferentie Buitenlands Beleid (ICBB), het gemengde karakter van de voorliggende akten vast. Zowel de federale staat als de gewesten en de gemeenschappen worden bevoegd geacht. De ICBB heeft deze beslissing van de WGV op 20 januari 2011, via de schriftelijke procedure, stilzwijgend bekrachtigd.

4.2. Constitutionele positie van het Eiland Man

Het Eiland Man maakt geen deel uit van het Verenigd Koninkrijk, maar is een kroonbezit (crown dependency) met intern zelfbestuur, waar de Koningin als Lord of Man staatshoofd van is. De Tynwald, het parlement van het eiland, komt sinds 979 samen en is daardoor de oudste continu bestaande volksvergadering ter wereld.

Het Verenigd Koninkrijk staat in voor de internationale betrekkingen en defensie van het eiland, maar de regering van het Eiland Man kan voor een aantal aangelegenheden die niet zijn voorbehouden aan de Kroon, autonoom verdragen sluiten. Het voorliggende dubbelbelastingverdrag is hier een voorbeeld van.

Net als de twee andere kroonbezittingen, de baljuwschappen Jersey en Guernsey, maakt het Eiland Man in beginsel geen deel uit van de Europese Unie (zie artikel 355.5, c, van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie), tenzij voor specifieke aangelegenheden. Het gaat dan met name om de deelname aan de douane-unie, het btw-gebied en de toepassing van het vrij verkeer van goederen, maar niet dat van diensten, kapitaal en personen. Inwoners van het Eiland Man zijn Britse burgers, en dus ook burgers van de Europese Unie, maar het vrij verkeer van personen is enkel op hen van toepassing als ze, hetzij door afstamming, hetzij door langdurig verblijf, een voldoende band hebben met het eigenlijke Verenigd Koninkrijk.

4.3. De adviezen van de strategische adviesraden

De Strategische Adviesraad internationaal Vlaanderen (SARiV) bracht op 19 april 2012 advies met kenmerk 2012/8 uit over de voorontwerpen van instemmings-decreet met de DBV tussen België en respectievelijk de Seychellen, Bahrein en het Eiland Man. De adviesraad verwijst naar eerder uitgebrachte adviezen met betrekking tot de buurlanden en beperkt zich tot enkele aandachtspunten over de inhoud van de overeenkomsten.

De SARiV stelt vast dat artikel 2, §4, van de overeenkomst over een latere uitbreiding tot identieke of soortgelijke belastingen bij wederzijds akkoord, voldoende flexibel is

geformuleerd, zodat het niet telkens zal moeten worden aangepast naar aanleiding van een wijziging van de bevoegdheidsverdeling tussen de overheidsinstellingen in België.

De raad stelt vast dat in tegenstelling tot de twee andere overeenkomsten de overeenkomst met het Eiland Man het begrip 'pensioenfonds' definieert (artikel 3) en verschillende bepalingen bevat omtrent pensioenfondsen.

Artikel 27, §5, van de overeenkomst met het Eiland Man speelt reeds in op de problematiek van het bankgeheim. Hierdoor is er in tegenstelling tot de overeenkomsten met de Seychellen en Bahrein geen nood aan een protocol tot wijziging van de overeenkomst van 2009.

De Vlaamse Regering neemt akte van deze opmerkingen van de SARiV en stelt vast dat de SARiV zich akkoord verklaart met het voorontwerp van decreet. De regering is van mening dat dit beleidsadvies geen repliek van haar vergt.

Het dagelijks bestuur van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) besliste tijdens zijn vergadering van 3 oktober 2012 geen advies uit te brengen wegens de beperkte sociaal-economische impact voor Vlaanderen. De raad van de SERV heeft deze beslissing op 14 november 2012 bekrachtigd.

De Vlaamse Regering neemt hiervan akte en meent dat met deze beslissing is voldaan aan de voorwaarden van het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV.

4.4. Het advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving

De afdeling Wetgeving van de Raad van State maakte in zijn advies van 24 mei 2012, met kenmerk 51.366/1, drie opmerkingen, naar aanleiding van het voorontwerp van decreet.

De Raad van State is van mening dat de Vlaamse Regering alsnog het advies van de Sociaal-Economische Raad van Vlaanderen (SERV) moet aanvragen, overeenkomstig het decreet van 7 mei 2004 inzake de SERV. Volgens de Raad zou de SERV hetzij een algemeen standpunt ten opzichte van alle belastingverdragen moeten innemen, hetzij geval per geval daarover moeten oordelen.

De Raad van State stelt de vraag wie in België een gevolg zal geven aan een verzoek om inlichtingen vanwege de overheid van Eiland Man. Aangezien het om een gemengd verdrag gaat, kunnen onder 'bevoegde autoriteit' verschillende overheden in België worden verstaan. De Raad beveelt daarom aan om aan Belgische zijde te voorzien in een coördinatiemechanisme en -orgaan, zodat de bevoegde autoriteiten van de andere verdragspartij weten tot wie zij een verzoek om inlichtingen moeten richten en de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten onderling kunnen uitmaken op welke wijze gevolg wordt gegeven aan een concreet verzoek. De Raad stelt voor om daarover een intrafederaal samenwerkingsakkoord te sluiten.

Met betrekking tot de in artikel 27, §§6 en 7, opgenomen sanctieregeling meent de Raad van State dat – gelet op het voor strafbepalingen geldende legaliteitsbeginsel – bij decreet zal moeten worden bepaald wat de omschrijving "straffen waarin de nationale wetgeving van de aangezochte Partij voorziet voor iemand die nalaat om inlichtingen te geven die belangrijk zijn voor de uitvoering van haar binnenlandse belastingwetgeving" in artikel 27, §6, van het dubbelbelastingverdrag precies inhoudt, en wat wordt bedoeld met de "gepaste dwangmaatregelen" in artikel 27, §7, van het verdrag.

De Vlaamse Regering antwoordt als volgt op dit advies van de Raad van State.

De Vlaamse minister bevoegd voor Financiën heeft het advies van de SERV aangevraagd. De SERV heeft daarop geantwoord met een brief die in de volgende paragraaf is vermeld.

Met het oog op het stroomlijnen van de intrafederale en de internationale samenwerking bij het toepassen van gemengde belastingverdragen, hebben de federale overheid, de gewesten en de gemeenschappen twee samenwerkingsakkoorden uitgewerkt:

- een samenwerkingsakkoord inzake wederzijdse invorderingsbijstand (zoals gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 24 april 2014);
- een samenwerkingsakkoord inzake administratieve samenwerking (dit is klaar om te worden geagendeerd op het overlegcomité).

Wat betreft het door de Raad van State aangehaalde probleem met het voor strafbepalingen geldende legaliteitsbeginsel is niet meer aan de orde door de inwerkingtreding van artikel 3.13.1.3.1. van de Vlaamse Codex Fiscaliteit, zoals uiteengezet onder de artikelsgewijze toelichting bij artikel 27. Ook de "gepaste dwangmaatregelen" worden toegelicht bij de artikelsgewijze toelichting bij artikel 27.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

1. De overeenkomst

Artikel 1 bepaalt dat de overeenkomst van toepassing is op personen die inwoner zijn van één of van beide verdragspartijen.

Artikel 2 geeft een overzicht van de belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. Het betreft de belastingen naar het inkomen die, ongeacht de wijze van heffing, worden geheven ten behoeve van een verdragspartij of haar staatkundige onderdelen of plaatselijke gemeenschappen. Belastingen naar het inkomen zijn alle belastingen die worden geheven naar het ganse inkomen of naar bestanddelen daarvan, met inbegrip van belastingen op winsten verkregen uit de vervreemding van roerende of onroerende goederen, belastingen naar het totale bedrag van de door ondernemingen betaalde lonen, alsmede belastingen naar waardevermeerdering. In België is deze overeenkomst van toepassing op de personenbelasting, de vennootschapsbelasting, de rechtspersonenbelasting en de belasting van niet-inwoners, met inbegrip van de voorheffingen en de opcentiemen op die belastingen en voorheffingen.

De overeenkomst is ook van toepassing op alle identieke of in wezen soortgelijke belastingen die na de datum van ondertekening, naast of in de plaats van de bestaande belastingen worden geheven. De bevoegde overheden van de verdragspartijen zullen elkaar in kennis stellen van belangrijke wijzigingen in hun regelgeving inzake belastingen.

Artikel 3 geeft een reeks begripsomschrijvingen, onder meer een definitie van de verdragspartijen, hun grondgebied, de bedoelde rechtssubjecten, de bevoegde overheid en het internationale verkeer. De bevoegde autoriteit voor België is de minister van Financiën of diens bevoegde vertegenwoordiger.

Artikel 4 bepaalt wat wordt bedoeld met 'inwoner van een partij'. Het betreft iedere persoon die, ingevolge de wetgeving van die verdragspartij, aldaar aan belasting is onderworpen op grond van zijn of haar woon- of verblijfplaats, plaats van leiding of een andere soortgelijke omstandigheid. De term omvat eveneens elke politieke onderverdeling of plaatselijke gemeenschap van een partij en een pensioenfonds, maar niet personen die in die verdragspartij alleen aan belasting zijn onderworpen op basis van inkomsten uit in die partij gelegen bronnen. Er geldt een aparte regeling voor personen die inwoner zijn van beide verdragspartijen.

Artikel 5 betreft de definitie van een vaste inrichting van een onderneming.

De artikelen 6 tot en met 22 hebben respectievelijk betrekking op inkomsten uit onroerende goederen, waaronder de onroerende voorheffing waarvoor de Vlaamse overheid bevoegd is (artikel 6), ondernemingswinst (artikel 7), internationaal vervoer per schip of vliegtuig (artikel 8), afhankelijke ondernemingen (artikel 9), dividenden (artikel 10), renten (artikel 11), royalty's (artikel 12), vermogenswinst (artikel 13), inkomsten uit een zelfstandig beroep (artikel 14), inkomsten uit een dienstbetrekking (artikel 15), zitpenningen in vennootschappen (artikel 16), inkomsten van kunstenaars en sportbeoefenaars (artikel 17), pensioenen (artikel 18), inkomsten uit overheidsfuncties (artikel 19), betalingen aan hoogleraren, leraren en vorsers (artikel 20), betalingen aan studenten en stagiairs (artikel 21) en niet uitdrukkelijk vermelde inkomsten (artikel 22).

Artikel 23 bepaalt dat een persoon die inwoner is van een verdragspartij en inkomsten uit de andere partij verkrijgt, niet gerechtigd is tot belastingvermindering of -vrijstelling indien die persoon voordeel wilde halen uit de verdragsbepalingen.

Artikel 24 bevat een reeks maatregelen die op het grondgebied van het Eiland Man, respectievelijk in België, moeten worden toegepast tot het voorkomen van een dubbele belasting. Ze slaan, wat België betreft, op andere inkomsten dan dividenden, renten en royalty's (artikel 24, §2, a en b), respectievelijk op dividenden, renten, royalty's en verliezen van een onderneming (artikel 24, §2, c tot e).

Artikel 25 (non-discriminatie) bevat een clause van nationale behandeling van personen en bedrijven. Inwoners of bedrijfszetels van de ene verdragspartij mogen niet minder gunstig worden behandeld dan die van de andere verdragspartij.

Artikel 26 houdt een regeling van geschillen in, hetzij een eenzijdige regeling, hetzij een met wederzijdse instemming van de verdragspartijen. Elke persoon die van oordeel is dat de maatregelen van een verdragspartij of van beide partijen leiden tot een belastingheffing die in strijd is met verdragsbepalingen, kan immers, binnen de drie jaar nadat de getroffen maatregel voor het eerst te zijner kennis is gebracht, het bezwaar voorleggen aan de bevoegde overheid van de verdragspartij waarvan hij of zij inwoner is of de nationaliteit bezit.

Artikel 27 regelt de uitwisseling van inlichtingen. De bevoegde overheden van de verdragspartijen wisselen de inlichtingen uit die relevant zijn voor de uitvoering van de verdragsbepalingen of voor de toepassing of tenuitvoerlegging van de interne wetgeving inzake alle belastingen waarop de overeenkomst van toepassing is. De inlichtingen worden op dezelfde manier geheimgehouden als die welke onder de nationale wetgeving zijn verkregen; ze worden slechts verstrekt aan de bevoegde personen of overheden die de inlichtingen enkel gebruiken voor officiële doeleinden. Deze personen of overheden mogen melding maken van de inlichtingen tijdens openbare rechtszittingen of in rechterlijke beslissingen.

In geen geval mag dit verdragsartikel zo worden uitgelegd dat het een verdragspartij de verplichting zou opleggen 1° om administratieve maatregelen te treffen in afwijking van de wetgeving en de administratieve praktijk van deze of gene partij; 2° om inlichtingen te verstrekken die niet verkrijgbaar zijn volgens de wetgeving of de normale gang van de administratieve werkzaamheden van deze of gene partij; 3° om inlichtingen te verstrekken die een handels-, bedrijfs-, nijverheids- of beroepsgeheim of een handelswerkwijze onthullen of in strijd zouden zijn met de openbare orde.

De aangezochte partij stelt alles in het werk om de gevraagde informatie te verkrijgen, zelfs wanneer zij die inlichtingen niet nodig heeft voor haar eigen belastingheffing. In geen geval kunnen de beperkingen zo worden uitgelegd dat ze een verdragspartij toestaan het verstrekken van gegevens te weigeren met als enige motivering dat die inlichtingen niet van binnenlands belang zijn.

Paragraaf 5 van dit artikel maakt de uitwisseling van welbepaalde inlichtingen, meer bepaald bankgegevens, mogelijk, zelfs wanneer de belastingwetgeving of de administratieve praktijk van een verdragspartij niet toestaat dat bewuste inlichtingen worden ingewonnen en verstrekt. De belastingadministratie van de aangezochte partij heeft de bevoegdheid om te vragen inlichtingen bekend te maken en om een onderzoek en verhoren in te stellen. Bankdocumenten worden enkel op verzoek uitgewisseld. In de Nederlandse vertaling van de overeenkomst moet men de term "zaakwaarnemer" lezen als "trustee" en de woordengroep "eigendomsbelangen in een persoon" als "eigendomsrechten van een persoon".

Paragraaf 6 bevat een sanctieregeling die de straffen waarin de nationale wetgeving van de aangezochte partij voorziet voor iemand die nalaat om inlichtingen te verstrekken die belangrijk zijn voor de uitvoering van haar binnenlandse belastingwetgeving, van toepassing verklaart op gelijkaardige situaties in het kader van de uitvoering van artikel 27, §5, van het dubbelbelastingverdrag tussen België en het Eiland Man. De straffen van titel III, hoofdstuk 15, van de Vlaamse Codex Fiscaliteit, zijn ook van toepassing op artikel 3.13.1.3.1 Vlaamse Codex Fiscaliteit. Indien bijgevolg iemand nalaat om inlichtingen te verstrekken die worden gevraagd ten gevolge van een verzoek om inlichtingen van een buitenlandse staat "overeenkomstig de bepalingen met betrekking tot de uitwisseling van inlichtingen in een van toepassing zijnde overeenkomst tot het vermijden van dubbele belasting of een andere internationale overeenkomst in het kader waarvan de wederkerigheid is gewaarborgd" kunnen de straffen zoals voorzien in hoofdstuk 15 van de Vlaamse Codex Fiscaliteit worden toegepast. Bijgevolg is het door de Raad van State aangehaalde probleem met het voor strafbepalingen geldende legaliteitsbeginsel niet meer aan de orde.

Paragraaf 7 bevestigt dat wanneer een persoon weigert om inlichtingen te verstrekken die gevraagd zijn overeenkomstig artikel 27 van de overeenkomst of die inlichtingen niet geeft binnen de termijn die is vastgelegd door de belastingadministratie van de aangezochte Staat, de aangezochte Staat alle beschikbare 'gepaste dwangmaatregelen' tegen die persoon mag nemen.

Wat de Vlaamse Gemeenschap betreft, omvatten die dwangmaatregelen de procedure in kort geding die wordt geregeld door de artikelen 584 tot 589 en 1035 tot 1041 van het Gerechtelijk Wetboek. In de mate dat de aanslagtermijnen van de wetgeving van het Eiland Man zouden kunnen vervallen indien de inlichtingen niet binnen een redelijke termijn worden verkregen, maakt de Vlaamse belastingadministratie de zaak aanhangig bij de voorzitter van de rechtbank van eerste aanleg door middel van een procedure in kort geding. Zij roept de urgentie in om aan de voorzitter te vragen om de betrokken persoon op te leggen de gevraagde inlichtingen te verstrekken. De administratie vraagt daarnaast dat die persoon veroordeeld wordt om een dwangsom te betalen ingeval hij geen gevolg geeft aan de uitspraak in kort geding.

Paragrafen 8 en 9 regelen respectievelijk inlichtingen in de vorm van getuigenverklaringen en gewaarmerkte afschriften van onbewerkte oorspronkelijke documenten en de aanwezigheid van vertegenwoordigers van de verzoekende partij bij ondervragingen en onderzoeken.

Artikel 28 regelt de onderlinge bijstand voor de invordering van belastingvorderingen. Overeenkomstig artikel 29 tasten de verdragsbepalingen in geen geval de fiscale voorrechten aan die leden van diplomatieke vertegenwoordigingen en consulaire posten genieten.

Artikel 30 stelt dat de overeenkomst in werking treedt op de datum van de laatste kennisgeving waarbij de ene verdragspartij aan de andere meldt dat haar interne procedure is beëindigd. De bepalingen van het protocol zijn van toepassing voor de belastbare tijdperken die eindigen op of na 1 januari van het jaar dat volgt op dat waarin de overeenkomst in werking treedt.

Artikel 31 bepaalt dat de overeenkomst van kracht blijft totdat een verdragspartij haar opzegt.

2. Het protocol

Naast de overeenkomst, ondertekenden de federale overheid en die van het Eiland Man op dezelfde datum een protocol met enkele aanvullingen op de overeenkomst.

De verdragsbepalingen beletten de toepassing niet van de overeenkomst tussen België en het Eiland Man van 19 november 2004 waarbij wordt voorzien in maatregelen van gelijke strekking als die welke zijn vervat in de Spaarrichtlijn (paragraaf 1).

Een inkomensbestanddeel dat is verkregen via een entiteit die fiscaal transparant is, wordt beschouwd als zijnde verkregen door een inwoner van een verdragspartij voor zover het bestanddeel voor de toepassing van de belastingwetgeving van die partij wordt behandeld als het inkomen van een inwoner (paragraaf 2).

Wat het Eiland Man betreft, omvat de term 'persoon' enkel een trust wanneer en voor zover die trust onderworpen is aan de Manxbelasting naar het inkomen (paragraaf 3).

De bevoegde overheden van de partijen overleggen in verband met de toepassing van verdragsartikel 9, §3, over fraude door ondernemingen (paragraaf 4).

Paragraaf 5 specificeert de uitoefening van een dienstbetrekking.

De bepalingen van artikel 23 mogen niet aldus worden uitgelegd dat zij een verdragspartij beletten om de bepalingen van haar nationale wetgeving toe te passen die betrekking hebben op het voorkomen van belastingontduiking (paragraaf 6).

De bepalingen van artikel 28 zijn enkel van toepassing wanneer het Eiland Man met een derde partij een overeenkomst ondertekent die voorziet in bijstand voor de invordering van belastingen (paragraaf 7).

De verdragsbepalingen die overeenstemmen met het OESO-modelverdrag worden in de regel geacht dezelfde betekenis te hebben als die welke eraan wordt gegeven in de OESO-commentaar ad hoc. Dit geldt evenwel niet voor voorbehouden of opmerkingen die een partij maakte bij het OESO-modelverdrag of de commentaar, voor elke tegengestelde interpretatie in het protocol, voor elke tegengestelde interpretatie in een openbaar gemaakte toelichting, en voor elke tegengestelde interpretatie die na de inwerkingtreding is overeengekomen tussen de bevoegde overheden. De OESO-commentaar vormt een interpretatiemiddel in de zin van het verdrag van Wenen inzake het verdragenrecht (paragraaf 8).

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM

**Voorontwerp van decreet houdende instemming met
de overeenkomst tussen
de regering van het Koninkrijk België en
de regering van het Eiland Man
tot het vermijden van dubbele belasting
en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting
inzake belastingen naar het inkomen,
en het protocol, ondertekend te Brussel op 16 juli 2009**

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Economie, Buitenlands Beleid, Landbouw en Plattelandsbeleid en de Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk, Ruimtelijke Ordening en Sport is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en een gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van het Eiland Man tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting inzake belastingen naar het inkomen, en het protocol, ondertekend te Brussel op 16 juli 2009, zullen volkomen gevolg hebben.

Brussel,

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Economie, Buitenlands Beleid,
Landbouw en Plattelandsbeleid,

Kris PEETERS

De Vlaamse minister van Financiën, Begroting, Werk,
Ruimtelijke Ordening en Sport,

Philippe MUYTERS

ONTWERP VAN DECREET

DE VLAAMSE REGERING,

Op voorstel van de Vlaamse minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed en de Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie;

Na beraadslaging,

BESLUIT:

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie is ermee belast, in naam van de Vlaamse Regering, bij het Vlaams Parlement het ontwerp van decreet in te dienen, waarvan de tekst volgt:

Artikel 1. Dit decreet regelt een gemeenschaps- en gewestaangelegenheid.

Art. 2. De overeenkomst tussen de regering van het Koninkrijk België en de regering van het Eiland Man tot het vermijden van dubbele belasting en tot het voorkomen van het ontduiken van belasting inzake belastingen naar het inkomen, en het protocol, beide ondertekend te Brussel op 16 juli 2009, zullen volkomen gevolg hebben.

Brussel, 8 mei 2015.

De minister-president van de Vlaamse Regering,
Vlaams minister van Buitenlands Beleid en Onroerend Erfgoed,

Geert BOURGEOIS

De Vlaamse minister van Begroting, Financiën en Energie,

Annemie TURTELBOOM